

[Erlendsson.]

Her vil jeg endnu en gang, som jeg flere gange har gjort det tidligere, pege på den sammenhæng, der kan vise sig at opstå mellem etableringen af et fælles EF-indhav i Nordsøen strækkende sig ud i havet omkring de britiske øer mod nord og vest samt de grønlandske farvande og så de fangstmuligheder i Østersøen, der kan komme i fare den dag, man fra EF-magternes side nedskærer tredjelændenes rettigheder i EF-havet. Hvis Østersømagterne nægtes adgang til Nordsøen, som EF vil være berettiget til efter den overvældende enighed, der er om havretten, selv om man ikke har fået en endelig vedtagelse til at udelukke tredjeland, fordi man selv er i stand til at fiske hele den kvota, som man som kyststat har lov til at fastsætte ud fra behovet for at opretholde fiskebestanden eller måske at gøre den bedre, sikre den i længere tid i fremtiden, hvis Østersømagterne af sådanne grunde nægtes adgangen til Nordsøen, til havet omkring de britiske øer og omkring Grønland, kan der blive tale om skarpe modforholdsregler over for dansk fiskeri i Østersøen. Denne risiko bør fremhæves over for de øvrige EF-lande, der bør være aftaler om en intern kvotaordning i EF-regie, og der bør gøres opmærksom på den kompensation, Danmark må have krav på, hvis en klodset eller uheldig EF-fiskeripolitik får sådanne ulykkelige, men desværre forudsigelige følger.

Jeg føler mig derfor ikke helt tryk ved bemærkningerne til § 1 om, at det forventes, at en udvidelse ved Grønland og Færøerne bliver aktuel før andre steder i riget. Det er utvivlsomt rigtigt, men hermed generes visse Østersøstater store fjernfiskeri med fare for, hvad der herefter kan ske over for danske fiskeinteresser i Østersøen.

Jeg vil gerne sige til sidst, at man ikke umiddelbart af vores tilslutning til lovforslaget kan tage det som givet, at fremskridtspartiet uden videre giver tilslutning til fiskeriinspektionens eventuelt øgede statsudgifter. Det spørgsmål vil vi tage op på et senere tidspunkt.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Ja, det måtte jo komme. Efter at Island og senere en række store lande, USA, Canada og som bebudet også EF-lande, ikke har villet afvente resultatet af internationale forhandlinger om fastsættelse af søterritorium, herunder fiskerigrænser, måtte vi jo alle realistisk se i øj-

nene, at også Danmark stod over for at skulle tage stilling til en isoleret dansk beslutning om en fiskerigrænse. Man kunne jo sige meget om, hvor uheldigt det er ud fra bestræbelserne for at finde, skal jeg sige international orden i den internationale politik.

Vi er i en tvangssituation, der er ikke noget at gøre ved det. Dette lovforslag, som jo er en bemyndigelse til statsministeren om at fastsætte Danmarks fiskeriterritorium, er vel nok bedst illustreret ved, at det indeholder 2 enkle paragraffer, men der skal 3 sider bemærkninger til for at fortælle bare en lille smule om problemets omfang.

Det er et overordentlig omfattende problem, hvilket jo bl. ... også fremgår af, at med i vurderingen af behovet for lovforslaget har været statsministeriet, udenrigsministeriet, forsvarsministeriet, justitsministeriet, handelsministeriet, miljøministeriet, fiskeriministeriet og ministeriet for Grønland. Jeg havde nær sagt, at det er godt, vi ikke har flere ministerier. Det er klart et overordentlig omfattende problem.

Vi må også nok se i øjnene, at det er uheldigt – statsministeren nævner det lige, enten er det i bemærkningerne eller i sin fremsættelsestale – at man ikke har kunnet afvente havretskommissionens behandling af det, man kalder de økonomiske zoner, som jo er eller måske vil ende med at være et andet begreb end det, der er sammenfaldende med fiskerigrænserne. Der er blot ingen mulighed for at afvente den, og jeg nævner det kun som yderligere en illustration af, hvor ulykkeligt det er, at det ikke har været muligt med den smule selvdisciplin, der havde betydet, at nogle lande havde afventet et resultat og andre havde vist vilje til at gå ind i internationale forhandlinger med henblik på et resultat.

Efter at Island, USA, Canada og Norge har bebudet 200 sømils fiskerigrænse, er der overhovedet ikke andet frit område tilbage i Nordatlanten end det, der ligger omkring Færøerne og Grønland, og så er det jo illustreret, at allerede af hensyn til disse to befolkningsgrupper er det nødvendigt med en 200 sømils grænse. At vi får problemer også hjemligt, ved vi, vi er endnu ikke nået til den fælles EF-fiskeripolitik. Hvad med Nordsøfiskerne? Vi er endnu ikke nået til aftaler med landene omkring Østersøen. Hvad med Østersøfiskerne? Men alt dette er jo kun igen en illustration af, hvor omfattende problemet er.

Så skal jeg lige til sidst sige, at jeg giver ikke